

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

IX. évfolyam 9. szám

2009. október

A Papság Évében elnyerhető búcsúk

Teljes búcsúban részesülhetnek mindazok az

- őszintén bűnbánó
- hívek,
- akik egy templomban vagy kápolnában
- áhítattal vesznek részt szentmisén,
- és ajánlják fel Jézus Krisztusnak, az Örök Főpapnak imáikat
- és ugyanazon a napon véghezvitt bármely jócselekedetüket
- azért, hogy Jézus megszentelje, és Szíve szerintivé formálja az Ő Egyháza papjait,
- amennyiben szentgyónásban vezekelnek bűneikért,
- és imádkoznak a Szentatya szándékaira
- azon a napon, melyen a Papság Éve megkezdődik, befejeződik, amelyen Vianney Szt. János halálának 150. évfordulóját ünnepeljük [ti. augusztus 4.], bármely hónap első csütörtökén, vagy bármely más napon, melyet a helyi ordinárius a hívők javára meghatároz.

Igencsak helyénvaló volna, hogy a székesegyházakban és plébániatemplomokban a pasztorációért felelős papok nyilvánosan mozdítsák elő ezeket a jámbor gyakorlatokat, celebráljanak szentmisét, és szolgáljanak a hívek szentgyónásai során.

A *teljes búcsút* hasonlóképp elnyerhetik

- azok az öregek, betegek, és legitim okból a lakásukhoz kötöttek élők is, akik
- minden bűnre közönyös lélekkel,
- és azzal a szándékkal, hogy a három általános feltételt teljesítik, amilyen hamar lehet,
- otthon, vagy ahová akadályozottságuk köti őket,
- feltéve, hogy a fent felsorolt napokon
- imádkoznak a papok szentté válásáért,
- és bizalommal felajánlják életük betegségeit és nehézségeit Istennek Márián, az Apostolok Királynőjén keresztül.

Végezetül *részleges búcsút* nyerhetnek mindazok

- a hívek,
- akik bármikor
- áhítattal elimádkoznak 5 Miatyánkot, Üdvözlégyet és Dicsőséget, vagy más kifejezetten jóváhagyott imát,
- Jézus Szent Szíve tiszteletére,
- arra a szándékra, hogy Ő őrizze meg a papok életének tisztaságát és szentségét.

Az Apostoli Penitenciáriának a Papság Évében elnyerhető búcsúkról szóló dekrétumából fordította: Balázs atya

Zarándoklat a papokért

(Hálaadás)

II. János Pál Pápa „Az új évezred kezdetén” című apostoli levelének egy részlete kavargó a fejemben a szombati zarándoklatunk óta.

Az első fejezet 8. pontjában a Zarándok Egyházzól ír. Ebből idéznék egy-egy mondatot aktualizálva a mi zarándoklatunkra.

„Gyakran megálltam, hogy a zarándokok hosszú sorát szemléljem...”

„Miközben pedig a zarándokcsoportok folytonos áradatát figyeltem, a zarándokló Egyház plasztikus képét nyertem róla.....”

„Vajon ki tudja felmérni a kegyelem

csodáit, melyek ezekben a szívekben történtek?”

Ezek köré a gondolatok köré fűzöm a személyes élményeim, tapasztalataimat.

Viszonylag korán érkeztünk a gyülekezési helyre, a kereszthez. Jó volt lenézni a hegyről, és látni, amint minden irányból érkeznek gyerekek, családok, barátok, felnőttek Órbottyánból, Erdőkertesről és a városból.

Zsolt atya bevezető imája és Lukács Péter eligazító szavai után a keresztet követve elindultunk, hogy megtegyük a 11 km-es utat Máriabesnyőre. A zarándoklatnak három állomása volt:

1. Bűnbánat: Kérjünk bocsánatot az Úrtól, ha nem voltunk hálásak a papjaiért, akiket ő küldött a mi szolgálatunkra!
2. Hálaadás: Adjunk hálát az Úrnak papjainkért!
3. Kérés és felajánlás: Kérjük az Úr áldását a papjainkra és ajánljuk fel ezt a zarándoklatot őértük.

Ezekről a gondolatokról elmélkedhettünk csendben imádkozva az állomások után. Gondolatébresztőként Péter mindegyik indulás előtt adott még szempontokat, mire is gondolhatunk, hogyan tehetjük teljessé az imádságot.

Engem a „Hálaadás“-ra buzdítás érintett meg a legjobban. Végiggondoltam, hány és hány pap vezetett az életemben. Középiskolás korom hatalmas tudású hittan tanára, matematika és történelem tanára, akik a tananyag átadásán felül átfomálták bennem a gyermeki hitet és váltam nagykorú keresztényé.

Felnőttkoromban is folyamatosan küldött az Úr papokat, akikre rábízott, akik segítettek abban, hogy közelebb kerüljek Őhöz. (Szentlélek szeminárium, lelkigyakorlatok, műhelyek, ahol az ő vezetésükkel egyre jobban megismertem és megszerettem Jézust.)

Nem utolsó sorban hálás vagyok a plébániánkon szolgáló papokért. Hogy az ő buzgóságuk, szeretetük eredményeként plébániánk - a Szentatyát idézve - az Egyház plasztikus képét mutatja.

A zarándoklat csúcspontja a kegytemplomban bemutatott szentmise volt, ahol ki-ki számba vehette, mi minden történt vele az úton, milyen kegyelmekkel ajándékozta meg őt az Úr, mivel gazdagodott, milyen kincseket adhat tovább.

Fizikailag fáradtan, de lélekben feltöltekezve hazafelé arról beszéltünk, hogy ebből az őszi zarándoklatból hagyományt kellene teremteni.

Úgy legyen!

FeRe

Szombat reggel indultunk a margitai kereszttől. Úticélunk Máriabesnyő volt, de emellett, mint minden zarándoknak, volt egy belső, mély, lelki célunk is: közösen, a papokért ajánlottuk ezt az utat. Én testi-lelki fáradtsággal indultam útnak a többiekkel, de a zarándoklat végére mindkettőnek nyoma veszett. Az Úr küldött segítséget: a zöld leveleken átsugárzó napfény, a madárcsicsergés, és a közös éneklés és imádkozás gyógyír volt a lelkemnek: megerősítette a hitemet és a bizalmamat Istenben.

Egy-egy meredekebb domb megmászása alatt én a lelkemben tornyosuló kérdéseket „másztam meg”.

Egy kicsivel dél után érkeztünk meg Máriabesnyőre. Ott először mindenki megpihent egy kicsit, majd az érdeklődő felnőttek megtekinthették a templomot, és megtudhattak róla pár érdekességet, ez alatt a gyerekek métázhattak.

Ezután következett napunk csúcspontja, a szentmise, ahol meghallgathattuk Isten üzenetét és találkozhattunk Krisztussal a szentáldozásban. Itt nyugodott meg végleg a lelkem: a kételyek, fájdalmak eltűntek, erőt kaptam.

A visszaútról ki-ki maga dönthetett: a legtöbben, a kisgyermekkel busszal illetve kocsival hazamentek, mi pedig tizennégyen, útnak indultunk visszafelé. Akadályok most is voltak: a lassan beálló sötétség, a kimerültség és a hideg. De az Úr továbbra is velünk volt: erőt adott nekünk, és így mi is kölcsönösen egymásnak. Csodálatos teremő erejét is megmutatta: a lemenő Nap arany ragyogása, később pedig a telihold fák közötti átsugárzása mindnyájunkat megérintett.

Mikor visszaérkeztünk kiinduló pontunkhoz, a Kereszthez, mindenkit öröm töltött el: elsősorban nem azért, mert végre megállhattunk és kipihenhattuk magunkat, hanem mert egy gyönyörű, kegyelmekben gazdag napot tölthettünk együtt, ezeket egy közös imában, a Keresztet körbeállva meg is köszöntük.

Öröm volt számomra ez az út, ez a nap: az Úr által a békétlenség és a szomorúság eltűnt a szívemből, átadta a helyét a figyelmes, mély szeretetnek, és annak a békének, ami már annyira hiányzott.

Lajos Anna

Emberi történetek V.

Október 3-án, a máriabesnyői zarándoklaton eszembe jutott egy korábbi zarándoklatomon átélt, életre szóló élményem. Ezúttal – szakítva a hagyománnyal – nem autós kalandjaimat folytatom, hanem felidézem ezt a történetet. (Öt évvel ezelőtt már megjelent egy helyi újságban, de talán lesz, aki nem ismeri...)

Egy lábtörés története

Mese a csíksomlyói búcsúról, az embereken lakozó jóról és a szeretetről

A végéről kezdem. 2004. június 2-a van, kicsit szeles, kicsit felhős délután. Nemrég jöttem haza (helyesebben hoztak haza – mivel járni

most nem igen tudok) a baleseti sebészetről. Az orvos megerősítette a korábbi diagnózis helyességét, a bal külboka törését. A kezelés többheti fekvő-, majd járógipsz. Ezen el lehet(ne) keseredni, de nem teszem. Nem állítom, hogy tegnap ne lett volna néhány rossz órám, amikor rájöttem, mit is jelent a mozgásban korlátozottság, a fizikai (és ezzel együtt persze lelki) kiszolgáltatottság a mindennapi életben. Tanulságos felismerés. Hogy mégis miért nem keseredtem el? Hát ez az, amit most elmesélek.

Visszakanyarodom tehát 2004. május 27-e kora reggelére. Akkor indultunk vagy harmincan Veresegyházról a Székelyföldre. Utunk fő célkitűzése a csíksomlyói pünkösdi zarándoklaton és búcsún való részvétel volt. Szombat reggel nagy várakozással a lelkünkben Szentegyházról elindultunk. Csíkszereda főutcáján táblánk (VERESEGYHÁZ) alá gyűlve, nemzetiszín szalagokkal, zászlókkal feldíszítve csatlakoztunk a felvonulókhoz.

Arról akarok írni, hogy milyen csodálatos volt a hömpölygő emberfolyam látványa. A különböző vidékekről érkező egyházközségek keresztaljai zászlóik alatt, énekelve vonultak a Szűzanyához, csengőkkel adva a lépés ritmusát.

Arról akarok írni, hogy milyen torokszorítóan szép volt a komoly, áhitatos embertömeg, amely a Kegyetemplom előtt elhaladva, kígyózó menetekben igyekezett a Kissomlyó nyergébe a Hármashalom oltárig. Mire az élő Kordonnal kísért egyházi jelvények és a miséző papság megérkezett, a zarándokok megtöltötték az egész hegyoldalt, a környező dombokat és az oltár mögötti meredeket is.

Arról akarok írni, hogy milyen felemelő érzés volt több százezer emberrel együtt imádkozni, énekelni, hallgatni a szentbeszédet és áldozni. Együtt lenni Istenben, Jézus Krisztusban és a Szentlélekben. Aztán megint együtt énekelni a himnuszokat. Együtt lenni magyarságban, székelységben. A magyar Himnusznál sokak szemében megcsillant a könny. A Székely Himnusznál már többen hangosan zokogtak, majd mindenki sírt. Aztán kivonulásra a Boldogasszony Anyánk. Megrázó élmény volt.

Aztán még arról akarok írni, hogy milyen rendezett, méltóságos volt a keresztalják elvonulása. Lassan, nyugodtan, énekelve, egymást nem zavarva. Sokan maradtak még a Kissomlyó oldalában, hogy megnézzék a gyerekek által előadott Passiót. Mi is időztünk még, üdvözlünk sok kül- és belhoni ismerőst.

Késő délután indultunk el a lefele vezető úton. Már majdnem leértünk, amikor elestem. Akkor tört el a bokám. Nem sírtam, pedig nagyon fájt.

Nem sírtam, pedig már akkor éreztem, majdnem biztosan tudtam, hogy komoly a sérülés. Nem sírtam, pedig messze voltam az otthonomtól. Mégis minden olyan természetes, minden olyan egyszerű volt.

Először is természetes volt, hogy a Mindenható velem van. Természetes volt, hogy a barátaim ott vannak, segítenek, hogy lehoznak a hegyről.

Természetes volt, hogy valaki hozza a hátizsákom. Természetes volt mindenkinek az igyekezete, hogy fájdalmamat enyhítse, vigasztaljon. Amikor mentőt hívtak, természetes volt hogy nem mennek addig tovább, amíg nem tudnak biztonságban engem.

És természetes volt Csöpikének, szentegyházi zárándoktársunknak, hogy hely- és emberismeretét hasznosítva beül velem a mentőkocsiba, elkísér a kórházba, megvárja az ellátásomat, autót szerez a Szentegyházára való hazaszállításunkhoz.

Természetes volt a csíkszeredai mentősnek, az ügyeletes orvosnak (szép, fiatal székely legény), az ápolónőnek, a röntgenesnek, a gipszemet felrakó műtősnek a kedvessége, figyelmessége, segítőkészsége.

Aztán természetes – bár számomra megható – volt az egész veresegyházi csapat együttérzése, ahogy este az étteremben vártak. Egy ottani kedves ember tíz perc múlva hozott egy pár mankót.

Természetes volt házigazdáink aggodalma, segíteni akarása és mentegetőzése, hogy másnap nem tudnak velem otthon maradni. De otthon marad a 86 éves Ágnes néni, az egész család nanyája. És Ágnes néni másnap egész nap velem volt. Ápolt, kiszolgált, etetett, itatott, imádkozott velem a Szűzanyához gyógyulásomért, beszélgetett, mesélt, énekelt. A 86 éves nanya. Felejthetetlen nap!

Az is természetes volt, hogy barátaim onnan, Szentegyházáról elintézték, hogy mire hazaérek, legyen itthon egy pár mankóm. Itthoni Barátnőm szerzett járókeretet. Veresegyházi kollégám biztosította, hogy legyen véralvadástgátló injekcióm. Hazafelé útitársaim nagyon aranyosak, figyelmesek segítőkészek voltak velem. Tartották bennem a lelket, vidítottak.

Aztán itthon természetes volt egy másik barátnőmnek, állandó segítségemnek, hogy naponta jöjjön a háztartást ellátni.

Ennyi minden jót és szeretetet, ami felém irányult, lehet-e még fokozni?

A hazaérkezésem utáni napon sorra jöttek a telefonok, látogatók. Gyermeorvos kollégám megnyugtatóan, hogy csak pihenjek,

, megoldják a helyettesítést. A többi munkatársam is felajánlotta segítségét. Még a mai vizsgálatra való bejelentkezést is elintézték helyettem. Családom is sokkal segítőkészebb, mint gondoltam. Gyerekeim szívesebben elvégzik azokat a kisebb házimunkákat, amikért korábban „rimánkodni” kellett. Férjem sürgős munkáját félretéve vitt ma reggel Újpestre a vizsgálatra, majd hazafelé többedmagával még egy balesetnél is segítséget nyújtott.

Végére értem a történetnek. 2004. június 2-a van. Felpolcolt lábbal fekszem és írom ezt a cikket. Közben eleredt az eső, de a rigók mégis énekelnek.

Én pedig nem kesergek.

Kovács Ilona

Szent Anna Bibliakör

2001 őszén a Szentlélek-szeminárium után lélek hívásra alakult a Bibliakör. Minden hétfőn 10-12 óráig tartjuk összejöveteleinket. Nyugdíjasokból áll a csoportunk. Én ötödik éve tudok részt venni a közösség életében. Minden alkalommal a Szentlélek hívásával, imával kezdjük a foglalkozást. A végén hálát adunk az együttlétért, az isteni jelenlétért, hiszen Jézus mondta: „Ahol ketten vagy hárman egy akarattal az én nevemben összegyűlnek, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,19) A Szentírás egy-egy kijelölt részének otthoni átgondolása, értelmezése: hogyan alakítsuk át általa gondolkodásunkat, hogyan éljük meg mondanivalóját a mindennapokban, hogy kincseket gyűjtsünk az örök életre. Hétfőnként az összejöveteleken ismét elolvassuk az igét és utána elmondjuk ezzel kapcsolatos gondolatainkat, érzéseinket, tanúságtételeinket. A témaköröket mindig egész évre megválasztjuk. Például néhány választott témakör:

- Hegyi Beszéd (Mt. 5-7), melyben az Úr Jézus életprogramot ad követőinek.
- Az Úr imájához, a Miatyánkhhoz kapcsolódó Szentírási részekkel egy egész éven át foglalkoztunk.
- Egyik évben az Ószövetség Teremtés és Kivonulás könyve adta a témát. Segítségünkre szolgált a Szent Gellért Kiadónál megjelent Dr. Gyökössy Endre Őstörténet I-II. kötetei, melynek témája Mózes könyveinek üzenete a mai ember számára. Sokat épültünk belőle.
- Tavaly előtt a nagy próféták jövendöléseivel foglalkoztunk. Megtapasztaltuk Isten szeretetét, bátorítását, hogyan kell figyelni

Isten hívó szavára. Isten hűségére, irgalmasságára irányította figyelmünket.

- Tavaly a Zsoltárok csodálatos imáival foglalkoztunk. A Zsoltárok Könyve Isten és ember dialógusának imakönyve.
- Ebben az évben Az Apostolok Cselekedeteit választottuk, amit úgy is nevezhetnénk, hogy a Szentlélek evangéliuma, hiszen Pünkösöd, azaz a Szentlélek kiáradása után, annak hatására írta Szt. Lukács apostol. Segítségünkre szolgál Dr. Gyökössi Endre: Amikor erősen fúj a Lélek című könyve, melyben az apostolok cselekedeteihez ad magyarázatot.

Hálát adok az Úrnak, hogy hívott, és tagja lehetek ennek a közösségnek. Sokat köszönhetek a Szent Anna Bibliakörnek, mert gyakrabban és rendszeresebben olvasom a Bibliát, mely érezhetően erőt, nyugalmat, békességet ad. Összejöveteleinken érezzük a Szentlélek jelenlétét és lelkileg feltöltődve térünk haza. Mindig viszünk a tarsolyunkban valamit, amit megpróbálunk átadni környezetünknek. A bevezető és hálaadó ima mellett minden alkalommal imádkozunk beteg társainkért, és idén hazánkért is.

Végül szeretnék köszönetet mondani Borbély Jánosné (Gizikének), aki igen nagy szeretettel, alapos felkészüléssel vezeti közösségünket. Szeretettel hívunk mindenkit, aki mélyebben szeretne foglalkozni a Szent Igével. Bármikor lehet csatlakozni közösségünkhöz.

Nagy Istvánné

Mit jelent a szentségimádás?

Szerető szemlélése egy titoknak.

Az ima és a kereszténység sem nem teória, sem nem ideológia. A teória és ideológia tárgya mindig megmagyarázható, objektív, sohasem misztérium. Ez több mint elmélkedés. A szemlélődésben fedetlen arccal szemléljük Isten dicsőségét.

Isten titkának szemlélése szeretettel, az Oltáriszentségben köztünk jelenlévő Jézus Krisztus személyén keresztül.

Titok – ami meghaladja minden racionalitásunkat, logikánkat, pszichológiánkat és teológiánkat is. Messze több minden fogalmunknál, amit róla alkottunk, több minden tudásunknál, vágyunknál, és érzésünkénél – kimeríthetetlen misztérium. Egy élet kevés ahhoz, hogy befogadjuk teljesen Isten titkát, de csodálatos ajándékként az életünk az örök élettel folytatódik, és ott színről színre láthatjuk azt, akit most tükör által homályosan a szent színek alatt szemlélünk. Mivel az Oltáriszentségben Isten alázata lesz nyilvánvalóvá, az alázatosoknak már itt egyre teljesebben feltárul a köztünk lévő Jézus titka.

Szemlélni - azt jelenti, hogy befogadni akarjuk és nem kisajátítani. Ha szeretettel szemlélek valakit, akkor nem manipulálok, nem akarom irányítani az én terveim szerint. Rengetegszer elimádkozzuk „legyen meg a Te akaratod”, de nekünk mindig van jobb ötletünk, és nagyon várjuk, hogy a jó Isten azt fogja tenni, amit mi akarunk. Amikor mégse az történik, amit szeretnénk, pedig kimondtuk, hogy „legyen meg a Te akaratod”, akkor a szívünk fellázad. A kiakadásainkból egyértelműen látszik, hogy ez így van. Amikor pedig szeretettel szemlélem azt, aki szeret, akkor egyszerűen csak befogadom. Azt akarom, hogy betöltsön, azt akarom, hogy a jelenlétével átjárjon.

Szeretettel. Mit jelent ez? Kapcsolatot, ami soha nem lehet személytelen. Jézus Krisztussal való kapcsolatban nem lehetek külső néző vagy döntőbíró. Azt jelenti, hogy elkötelezem magamat és ez az egész személyiségemet érinti. Megosztom vele, aki jelen van, a dolgaimat, érzéseimet, gondolataimat, emlékeimet, ötleteimet, terveimet, jövőmet és jelenemet, és meghallgatom az Ő véleményét. Ebben a kapcsolatban semmit sem rejthetek el előle magamból. Isten jobban szeret engem, mint én magamat. Személyes érdekem, hogy kiszolgáltassam magamat neki, különösen azokon a területeken, amiket szégyellek, amiket titkolok, amik életem sötétségei, és én sem ismerem ki magamat bennük. Ebben a kapcsolatban semmi nem lehet magánügy, itt még a tudatalatti is ismertté lesz.

A szeretet számára semmi sem lehetetlen, de mindig kölcsönös kell, hogy legyen. Isten megvárja, hogy kész legyek magamat teljesen átengedni a szeretetének, és akkor olyan dolgokat tapasztalhatok meg, amiket azelőtt soha. Ebben a szeretetben meggyőződhetek arról, hogy a szeretet számára és Isten számára semmi sem lehetetlen, még az én életemben sem. Ha ebbe a szeretetbe belemegyek, akkor ki kell mondanom: tegyél velem, amit akarsz, mert Te vagy az én Atyám.

Ha komolyan veszem a szeretetét, akkor végre föladom, hogy én írjam elő, hol, hogyan és mit változtasson meg bennem.

Természetesen szabad kérni és vágyakozni, de mindezt az Ő nevében fejezem ki, és soha nem kívánok olyan dolgokat, amik Őellene vannak. Ő mondja: aki szeret, annak kinyilatkoztatom magamat.

Varga László atya írása alapján

Szeretettel várunk mindenkit a hét minden napján reggel; valamint hétfőn és csütörtökön este; első pénteken pedig az egész délután tartó szentségimádásokra! Ha valaki szeretné megosztani a szentségimádások által megtapasztalt kegyelmeket, kérjük, juttassa el írását a szerkesztőknek!

FELELŐSÉGÜNK A TEREMTETT VILÁGÉRT

„Minden általa és érte teremtett...” (Kol 1,16)

**A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevele
a teremtett világ védelméről**

A teremtés javait igazságtalanul osztjuk el

25. ... A világ javainak több mint 80 százalékát a világ lakosainak kevesebb mint 20 százaléka birtokolja és használja fel. A tény, hogy a mi anyagi jólétünk nem idézett elő a jelenleginél nagyobb katasztrófát, csupán az ő szegényes életkörülményeiknek köszönhető. Gazdagságunk az ő rovásukra valósul meg, a fejlődés nyugati útja előttük örökre zárva maradhat. Ökológiai értelemben adósai vagyunk ezeknek az országoknak. Mindeközben gyakran ők vannak a leginkább kitéve például a klímaváltozás hatásainak, az aszályoknak, áradásoknak és hurrikánoknak.

26. De nemcsak globálisan egyenlőtlen az erőforrások használatának és a szennyezéseknek az eloszlása. Magyarországon is szélsőséges különbségek tapasztalhatók. A társadalom gazdagabb része a nyugat-európai vagy amerikai erőforrás pazarló fogyasztási mintákat követi, ezek valamennyi káros környezeti hatásával. Más embertársaink a legelemibb természeti erőforrásokhoz, környezeti szolgáltatásokhoz (megfelelő ivóvíz és élelmiszer, szennyvíz és hulladékkezelés) sem férnek hozzá, miközben a környezeti károk aránytalanul nagy mértékben sújtják őket. A veszélyes, kockázatos, szennyező tevékenységeket előszeretettel telepítik hátrányos helyzetű, kiszolgáltatott településekre és régiókba. A szennyezett levegő, talaj és ivóvíz, valamint a rossz minőségű élelmiszerek jelentős mértékben

járulnak hozzá ahhoz, hogy ezeken a területeken a lakosság egészségi állapota igen rossz, a várható élettartamok időnként a harmadik világ legelmaradottabb régióit idézik.

27. Más igazságtalanságokkal is szembe kell néznünk. A természet tönkretétele, az erőforrások gyors elhasználása már ma is tapasztalható hátrányos következményekkel jár. A nemzedékek közti igazságosság megteremtése nélkül, ami a *fenntarthatóság* talpköve is, nem tekinthetjük megoldottnak a problémát. Szembe kell néznünk azzal a felelősséggel, amellyel utódainknak, a jövő generációknak tartozunk, hogy olyan, a jelenlegihez hasonlóan élhető, gazdag és csodálatos természeti környezetet hagyjunk számukra, mint amelyet mi örököltünk elődeinktől.

28. Az egyes gazdasági modellek azonban nem önmagukban okozói a környezeti problémáknak. A piac, megfelelő szabályozás, a gazdasági tevékenység erős politikai, társadalmi és erkölcsi beágyazottsága mellett, hatékonyan tudja szolgálni a társadalom jólétét. Ha azonban az eszköz öncéllá válik, ha elfogadjuk a gazdasági logika kizárólagos érvényességét az élet egyre több területén, és a társadalom megszervezését az emberi élet értéke helyett a gazdasági teljesítmény által képviselt értékekre alapozzuk, akkor ez a magatartás kiszolgáltatottá tesz bennünket. A természeti környezettel fenntartható egyensúlyban élő ember javának előmozdításához elengedhetetlenül szükséges a megfelelő gazdasági modell, a szankciókat is tartalmazó jogi szabályozás, de ezek végső alapját és jó működésének garanciáját az ember egyre nagyobb környezettudatossága, megváltozott szemlélete és magatartása jelenti.

Akik már most szeretnék elolvasni a körlevelet teljes terjedelmében, megtalálják azt a <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=209> honlapon.

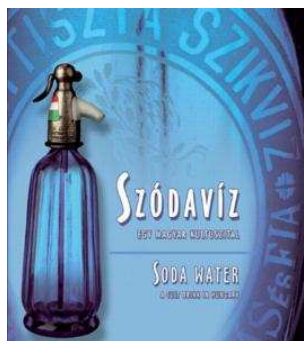
Környezetvédelem - ismét

Az előző Teremtő Lélekben Balázs atya igazi tanúságot tett környezettudatosságból a műanyagpalackok gyűjtésével, bár kissé restellte magát amiatt, hogy mindezt profán okból, azaz a visszavitt műanyagpalackért járó 5 Ft-ért tette. Szeretném megnyugtani Balázs atyát és minden hasonlóképpen gondolkodót, hogy a környezet védelme ebből a szempontból klasszikusan az az eset, amikor a cél szentesíti az eszközt, vagyis mindegy, hogy egy műanyagpalack (vagy

bármilyen egyéb hulladék) milyen okból kerül szelektíven gyűjtésre; a lényeg, hogy nem a környezetünket szennyezi – vagy legalábbis ezt gondolhatjuk.

A fenti gondolatmeneten kívül amiért tollat ragadtam annak az az oka, hogy még „haladóbb” környezetvédő szellemiségre buzdítsak. Ennek lényege, hogy a szelektív gyűjtésig el se kelljen jussunk, azaz lehetőleg ne vegyünk semmilyen olyan terméket, amelynek csomagolóanyaga terhelheti a környezetet - akár szelektíven, akár „hagyományos” módon.

Nemrég komoly cikk jelent meg az Élet és Tudományban; a tudósoknak, környezetvédőknek súlyos fejtörést okozó csendes-óceániszemétszigról. Ez a több ezer négyzetkilométer kiterjedésű – szószerinti – szeméttenger a Csendes-óceán északi medencéjében, a Japán-Kanada-Hawaii-szigetek által közrefogott háromszögben örvénylik az uralkodó áramlatoktól függően, és ebből fakadóan onnan magától kiszabadulni soha nem fog. A kutatók kiderítették, hogy a hulladék legnagyobb része valaha szelektíven összegyűjtött műanyagpalackokból és egyéb műanyagból tevődik össze. A mérhetetlen mennyiségű szemét jórészt az USA-ból származik; a lakosság lelkiismeretesen szelektálta, aztán a „hulladékgyűjtő és -feldolgozó”, valójában gazdasági haszonra hajtó, lelketlen – maffiózó - cégek az óceánba torkolló folyókba, vagy hajókról egyenesen a tengerbe szórták. Valljuk be, sajnos kis hazánkban – még tengerhiányában - sem elképzelhetetlen az ilyesmi; elég, ha csak az elmúlt évek szeméttoborzányaira gondolunk. A cikk mellett egy döbbenetes képsor nyomatékosította a probléma súlyosságát.

Az eseten felháborodva törni kezdtem a fejem, hogy én mit tehetnék az ügy érdekében – és szeptember elején volt esedékes születésnapomra a családomtól egy klasszikus szódászifont kértem! Nálunk egy doboz patron (= 10 liter szódavíz) fogy most el hetente, így heti 5 db, azaz évi kb. 250 (!!!) db műanyagpalack a mi háztartásunkból már biztosan semmilyen módon nem kerül ki a környezetbe!

Az Úr által kijelölt eddigi sorsom úgy hozta, hogy nem kellett aktivistaként az atomvonat előtt a vasúti sínhez láncolva, vagy - a bálnák legyilkolását megakadályozandó - a környezetvédők hajóján

szolgálva küzdenem egy megőrzendő világért, de mégis úgy érzem, hogy a szódásszifonnal személy szerint sokat teszek azért, hogy a Földet legalább élhető állapotban adjam át a gyerekeimnek, unokáimnak.

És még egy fontos dolog. Remélem, csak az ifjú Olvasóknak jelent újdonságot az a magyar vonatkozású fizikatörténeti tény, hogy a szódavíz (amiben egyébként - nevével ellentétben - egy szemernyi szóda, azaz nátrium-karbonát nincsen) a magyar pap-tanár Jedlik Ányos találta fel. Így aztán minden szépen buborékoló pohárnál eszembe jut a borivók tízparancsolatának idevonatkozó, némileg módosított utolsó pontja: minden kortynál gondoljunk arra, hogy mennyi magyar találmány rejtezik egy pohárnyi szódavízben!

dr. Horváth György

A felolvasók és a gyertyavivők

Akolitusokat és lektorokat avatott Beer Miklós püspök atya szeptember utolsó szombatjának estéjén. A Váci Székesegyház megtöltötték az ünneplő hívek, akik tanúi akartak lenni annak az ünnepségnek, amikor 60 felnőtt férfi megbízást kap a lektori, illetve az akolitusi szolgálatra. Már kevésbé izgultam a szertartás miatt, mint előző évben, így amíg püspök atya a lektorokat avatta hálát tudtam adni a meghívásért, azokért, akik segítettek az elmúlt két évben a felkészülésben, akik együtt ünnepeltek velem és azokért a társaimért is, akik szintén vállalták szolgálatot. Az avatási szertartás szó szerinti fénypontja volt, amikor püspök atya mélyen a szemembe nézve mondta: „Vedd ezt az Eukarisztia ünneplésére előkészített kenyeret, és úgy élj, hogy méltóképpen szolgálhass az Úr és az Egyház asztalánál.”. Majd átnyújtotta az oltárról meggyújtott gyertyát. Ezt a pillanatot nem lehet elfelejteni. Akkor és ott nem is igen fogtam fel, hogy mi történik velem és hogy az ünnep nagyszerűsége nem múlik el, hanem megismétlődik minden egyes szolgálatban. Az okára magam is csak most jöttem rá.

Az avatás reggelén a készülődés közben 6 éves fiam nekem szegezte a kérdést: „Apa, te most elsőáldozó leszel?”. Ez a mondat akkor vidámsággal töltött el, de utólag jöttem rá, hogy mennyire igaza volt. Hiszen az oltár melletti szolgálat vállalása, melynek része az eucharisztia kiszolgáltatása is, még közelebb vitt Istenhez, és nem csak fizikai értelemben. Voltak az életemben olyan pillanatok, amelyek meghatározták az Istenkapcsolatomat. Ezek közé tartozott az elsőáldozás; a bérálás; az a pillanat, amikor egy csütörtök esti

szentségimádáson először helyezhettem a monstranciát az oltárra és most az avatás utáni napon a hálaadó misén, amikor először áldoztathattam. Ilyen értelmezésben az akolitusi szolgálatom kezdete is egy út kezdete, mint annak idején az elsőáldozásom volt. Néha érdemes észrevenni a gyermeki őszinteségben rejlő „bölcs” felismeréseket!

Ferencz Zoltán

Az akolitus képzést megelőzően kapott kegyelmek kísérték a lektor avatás napjáig. A püspök atya előtt a feleségemmel együtt térdeltünk, persze képletesen, a nálunk lévő ingyenes ajándékokkal együtt és így kaptunk áldást, majd megkaptuk a szentírást, hogy együtt olvassuk, mert ez egy közös út. Hála és köszönet az Istennek és közösségünknek, akik kísérik minket imáinkban az akolitusi szolgálathoz vezető úton.

Bartha Lajos

Egyházközségi hírek

A plébánia udvart a takarítás után szeretnénk úgy kialakítani, hogy minden közösség megtalálja benne helyét és örömét. Lehetőség legyen elcsendesedésre, imádkozásra, szemlélődésre, de játéokra, beszélgetésre, kötetlen együttlétre is tűz vagy bográcslás mellett.

Lenne szabadtéri keresztút, fedett rész, ahova asztalokat tennénk padokkal. Egy nagyobb méta pályát is tervezünk.

Szeretnénk az egyházközség közösségeinek több lehetőséget biztosítani, így alakítva ezt a nagy területet élettélivé.

A néhány évvel ezelőtt megjelent, egyházközségünk 230 éves múltját bemutató könyvet most ismét a testvérek figyelmébe ajánljuk azzal a szándékkal, hogy a befolyt összeggel a terület kialakításának költségeit támogassuk. Egy példányért minimálisan 500 Ft-ot kérnénk, de természetesen megköszönjük, ha valaki támogatásként többet fizet érte. Az egyházközség múltja ilyen módon is tudná a jövőnkét szolgálni. Nagy segítség lenne az anyagi fedezet előteremtéséhez. A könyveket a szentmisék után a sekrestyében, hétköznap pedig a szent Pio otthonban lehet megvásárolni.

Október 17-én szombaton reggel 8 órától folytatódik a terület alakítása, minden segítő kézre szükség van, hogy a tél előtt minél előbbre haladjunk. Az is nagy segítség, ha valaki néhány órára tud bekapcsolódni.

Az Úr hívta meg Gábel Henrik atyát és Vaokakala Jácinta nővért három évvel ezelőtt a megújulás munkájára. Ebben az évben alakult meg ezzel a céllal az Opus Sanctissimae Trinitatis közösség. Szolgálatuk elsősorban a papok megújulásáról szól, de megújulási ima estéket a hívőknek is szoktak tartani. Idén az imaest arról szól, hogy kézzrátétellel csendben imádkoznak azokért, akik kérik és arra vágyódnak, hogy az Úr Jézus érintse és gyógyítsa meg őket a lelkükben.

Megújulási imaest lesz templomunkban **október 17-én**, szombaton **délután 5 órától**. Az imaest szentmisével indul, majd azt követően a kitett Oltáriszentség előtti dicsőítéssel folytatódik, és eközben külön is imádkoznak személyesen azokért, akik ezt ott kérik. Hisszük, hogy

Jézus megújulást adhat mindazoknak, akik engedik, hogy a lelküket megérintse. Mindenkit hív az Úr - kortól függetlenül - aki az Ő jelenlétében szabadulásra vágyik!

November 7-én szombaton 3 órától a Pio otthonban beszélgetést szervezünk a gyermekkori, ill. serdülőkori pszichoszomatikus betegségek háttéréről, arról, hogy szülőként milyen tünetekkel találkozunk, és e mögött milyen lelki eredetű problémák húzódnak. A beszélgetést segíteni fogja két szakember, egyikük klinikai gyermekpszichológus, családterapeuta, másikuk pedig gyermek-belgyógyász szakorvos. A családok közösség minden érdeklődőt szeretettel vár erre az alkalomra!

ESEMÉNYNAPTÁR

Október 11.	9.30: Elsőáldozás
Október 17.	8 órától plébánia udvar rendbetétele
17.00 Megújulási imaest
Október 25.	18.00 gyerekmise
November 7.	15.00 beszélgetés a gyermekkori, illetve serdülőkori pszichoszomatikus betegségek háttéréről a Szent Pio Otthonban
November 8.	9.30 gyerekprédikáció

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétköznap18.30
Hétfő szentségimádás19.00
Csütörtök szentségimádás 19.00
Szombat08.00
Vasárnap..... 08.00; 09.30; 18.00

Reggeli szentségimádás hétfőtől
csütörtökig 6.00; pénteken 5.00
órától, hétvégén 6.30-7.30-ig
(zsolozsma 6:30-tól)

Gyónási lehetőség minden mise előtti 15
percben, illetve előre megbeszélte
időpontban a plébánián is van gyóntatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat18.00
Vasárnap.....11.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap.....11.00

KÖZÖSSÉGEINK

Ifjúsági közösség: péntek 19:30

Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Kórus: minden szerda 19 óra

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második
csütörtök 17.00

Útkeresők: minden kedd 19.00

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán
19.00

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Életige kör minden hónap 1. csütörtök
19 óra

Baba-mama minden csütörtök 10-12-ig

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztelőre a kívánt időpont előtt legalább 1 hónappal
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a 06-30-474-4549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **március 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a 06-20-9104-509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

**Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15
óráig.**

Szent Pio Otthon könyvtárának nyitvatartása:

Minden hó első és második vasárnapján: 16.00-17.00-ig. Egyéb időpontban
előzetes megbeszélés szerint.

**A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon vagy a
sekrestyében!**

Kiadja a Veresegyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.